

blind makker

Louise og Bjørn er et ungt par, der jævnligt bruger SM som krydderi i samlivet. Altså helt på linie med mange andre par i deres respektive soveværelser. Men Louise er næsten blind, og derfor tænker de i deres leg lidt anderledes end andre par. SMil Bladets udsendte har besøgt dem i deres hjem.

"Undskyld det roder," er stort set den første replik. Jeg kan fortælle, at jeg selv kæmper med orden, så det er intet problem. Men jeg forstår, at det er Bjørns grænser, der afgør, om der er rodet eller ikke rodet. Uorden er jo noget, der forstyrrer øjet. I Louises verden er der ikke rodet; tingene skal bare være til at finde. "Så det er op til mig, hvordan her skal se ud," forklarer han.

"Jeg kan sagtens støvsuge, men jeg ved ikke, om det har hjulpet, når jeg er færdig", afslutter Louise. Så er dét på plads.

Louise er næsten blind. Eller fem procent seende, som hun hellere vil sige. Og sådan har det været siden hun som seksårig fik konstateret denne øjenlidelse, der hele tiden forværres. Hun kan stadig læse store forstørrelser på papir eller en computerskærm. Og det er også sådan, hun kommunikerer på nettet.

Jeg formoder, at du er M Louise, og Bjørn er S. Eller er det at være forudindtaget?

"Ja, det er det faktisk. Jeg kender en S'er, der ser lige så dårligt som jeg. Så det ER muligt. Jeg ved ikke hvordan hans slagteknik er, for vi kender ham kun som den, der binder. Men ellers må han jo fikser partneren så grundigt, at han ikke kan undgå at ramme (latter).

Men Bjørn ER S'er, og jeg er indtil nu mest m'er, men er begyndt at tænke som switch. Jeg er begyndt at opdage en dominerende side af mig selv, og den vil jeg udforske. Det er fint nok med en m-mand, men jeg ville gerne lege med en m-kvinde, for jeg tænder på pigesex og -leg. Men det kommer også."

Som seende tror man måske umiddelbart, at når du ikke kan se lædertøj og rekvisitter og sorte kældre med stearinlys, så går du efter andre signaler. At du for eksempel er mere smertefikseret eller skal høre høje klask. Er det rigtigt?

"Nej, det er helt forkert i mit tilfælde. For det første er SM kun et krydderi i Bjørns og mit forhold. Vi holder også meget af vanillesex, og vi eksperimenterer og leger også med andre par.

Jeg ved ikke, om smerte ville være anderledes, hvis jeg kunne se. Smerte på visse steder, til en vis grad og i visse portioner kan jeg godt lide. Det tænder jeg meget på. Men det er i den nedre del af smerteskalaen. Det tænder mig ikke at blive pisket til blods eller have mærker flere uger efter.

Jeg er heller ikke den type, der underkaster mig hundrede procent. Selvom jeg er submissiv, så er jeg stadig bevidst om, hvad og hvordan jeg vil have det. Jeg har ikke

et slavesind, men betegner mig som tøs. Alene af den grund, at jeg virkelig godt kan lide at lave ballade."

"Det ville næsten også være for nemt i mine øjne," siger Bjørn. Det er der ingen udfordring i for mig. Jeg er heller ikke så smertefikseret. Jeg kan godt lide at tilføre smerte i afmålte portioner, men jeg tænder langt mere på magtspillet og kontrollen."

Problemer løser sig selv

Er der overhovedet nogen problemer forbundet med at dyrke SM med en næsten blind partner?

"Det er der faktisk ikke," siger Bjørn. "Der er ikke engang omvæltninger. Der er justeringer, fordi nogle ting ikke kan lade sig gøre, men sådan er det vel i alle parforhold. Man kan nogle ting med én partner og nogle helt andre med en anden. For eksempel har jeg været vant til at styre min magt via øjenkontakt. Den går jo ikke længere. Jeg kan selvfølgelig gå helt tæt på, men det er ikke særlig sjovt. Så i stedet styrer jeg ved berøringer og ved at AFLÆSE Louises reaktioner og derfra gøre mit næste træk. Denne udøvelse af magten giver mig lige så meget. S'ere skal jo være uhyre opmærksomme, når de leger med m'ere; men i vort tilfælde er det en NØDVENDIGHED

blind makker

for at spillet kan holdes kørende. I tres til halvfjerds procent af gangene kan jeg aflæse hendes signaler uden, at hun kigger på mig. Så kan jeg se, om det er noget hun kan lide, eller om det er noget, der er på vej i den forkerte retning. Og det er både, når det er smerte og når det er bondage, vi leger med. Når vi leger med andre par, så har jeg lagt mærke til, at de ikke opfatter signalerne. Jeg kan se, når noget er ved at køre af sporet. Det har andre åbenbart svært ved. Man skal altså kende Louise godt, før man kan lege optimalt."

Så magtspillet via øjenkontakt er afløst af fysisk berøring?

"Ja, jeg kan jo ikke få hende til at slå øjnene ned. Så jeg tager fat på en eller anden måde, og så overgiver hun sig ved at give efter med kroppen eller sende et andet signal."

Er der andre sanser, der er udviklet bedre, når man ikke kan se?

"Lugtesansen er ikke specielt forbedret. Følesansen nok skærpet, men ikke decideret i SM sammenhæng. Høresansen er meget mere udviklet. Når en blind går på fortovet, kan vedkommende høre en parkeret bil og andre ting, der kan reflektere lyde. Det er meget normalt.

Når Bjørn går ud eller hen og henter et eller andet, så ved jeg ret hurtigt, at det er et reb, en pisk, nogle håndjern eller klemmer eller noget. Så selvom jeg ikke kan se det – i øvrigt helt på linie med en blindfoldet person – så ville jeg være forberedt på, hvad der kom."

"Det kan jeg så prøve at skjule ved ikke at lave nogen lyde, men det kan være rigtigt svært," tilføjer Bjørn. "Omvendt kan jeg prøve at lave ekstra mange lyde for at forvirre. Jeg rasler med håndjern, og prøver samtidigt at liste en isterning ud af fryseren. Så overraskelsen bliver en del af legen. Men det er altså svært."

"Men det er ikke noget, vi bruger MEGET energi på. Men det er bestemt en del af legen," siger Louise.

Favoritleg

Hvad kunne jeres favoritleg være?

"Faktisk har vi ikke nogen," siger Bjørn. "Eller rettere, vi har mange. En af dem kunne være, at jeg placerer Louise nøgen i den lænestol du sidder i og fikserer hendes hænder og arme bagpå. Så spreder jeg hendes ben ud over begge armlæn. Det giver en meget eksponeret stilling, som hun ikke umiddelbart er glad for. Det er så op til mig via berøringer, niv, krads, slag, klømmer eller piske, at få hende til at blive så liderlig, at hun glemmer ubehaget og får fuld nydelse af helheden. Og det hidser mig selv meget op at se hende sådan. Er vi alene er det én oplevelse, og er vi sammen med andre, er der et andet perspektiv i det."

Reb

Hvad er jeres favoritlegetøj?

"Rebet," svarer Louise uden tøven. "Det er helt klart dét, der bliver brugt mest. Det kan nogle gange bare være en fiksering til en radiator, eller at benene lige bliver låst i en bestemt stilling. Så det behøver ikke altid være det helt vilde. Altså bare dét at binde og blive bundet er ofte nok. At blive bundet på forskellige måder, og at det ser godt ud."

Nogle gange leger vi også hen imod japansk bondage. Så får det et mere kunstnerisk præg og ser meget lækkert ud. Det tænder jeg utroligt meget på. Det kan være en hel seance i sig selv. Jeg tror heller ikke, at mine oplevelser i den retning har noget at gøre med, at jeg er blind. Det vil jeg mene, er det samme for alle. Kan man lide at blive bundet, så elsker man reb."

"Ja, altså lige med den forskel, at Louise ikke kan SE reaktionen hos andre," siger Bjørn. "Hun er altså afhængig af, at jeg eller andre - hvis vi er flere - kommenterer, hvordan hun ser ud. Det er en del af hendes nydelse."

Hypermobil

"Men det er ikke bare det at binde, men bestemt også måden, det bliver gjort på. Og det har så ikke noget at gøre med at Louise er blind. Det er fordi hun er hypermobil," fortæller Bjørn.

Må jeg lige få forklaret det?

"Jeg er hypermobil i stort set alle mine

blind makker

led. Jeg kan blive knækket sammen på nogle ret sjove måder, og jeg kan komme ud af nogle ret stramme bindinger. Så det stiller nogle krav til Bjørn ind i mellem. Han kan ikke bare binde mine håndled sammen, han er nødt til at få nogle to-leds bindinger ind i. Ellers kommer jeg ud af rebet med det samme."

"Ja, en almindelig håndledsbinding er hun ude af med det samme," supplerer Bjørn. "Hun kan smyge sig ud af hvad som helst, hvis ikke jeg sørger for, at der bindes ekstra stramt nogle steder og får sat armene, så de ikke kan bevæges."

"Og det er noget af det, jeg synes, er rigtig fedt, idet jeg godt kan lide at lave ballade.

For når han så har stået og brugt en time på at binde mig sammen, så kan jeg lige gøre et par ting, og så er jeg ude af det igen. Så der er lidt Houdini i mig, og det gør det sjovt og stiller større krav til Bjørn," griner hun.

"Jeg er meget fascineret over den, hvor albuerne er samlet, og hvor håndleddene er samlet og næsten kommer op at røre nakken. Alt i alt giver denne hypermobilitet en langt større udfordring, som tvinger mig til altid være kreativ og tænke mig om," siger Bjørn.

"Men det giver også nogle sjove billeder, som man ikke ser så mange af. Hverken på nettet eller i blade. Vi har jo før lagt billeder ud på nettet i forbindelse med profiler i

chatgrupper. Og de billeder er vi lidt stolte af," fortæller Louise.

Skal vi tage nogle billeder?

"Ja, det kan vi godt", siger Louise. "Jeg har ingen begrænsninger, men Bjørn er lidt mere genert. Han er heller ikke så vild med at lade sit ansigt eksponere."

Mens hun klæder sig af, flytter Bjørn møbler. Jeg husker hans ord om, at man skal kommentere så meget som muligt. *Du har en flot krop*, siger jeg. Det glæder hende og hun takker.

Nu forstår jeg, at komplimenter ikke kun er velkomne, de er også nødvendige. 🐾